

mântuire, smerindu-mă, oameni care-mi dovedesc că poți să duci o viață cu adevărat nevoitoare creștinească în vremurile noastre.

– **Ce înseamnă această „viață creștinească”?**

– Împlinirea poruncii lui Hristos de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele. Și sunt oameni obișnuiți: femei, tineri, tinere, adulți. Nici nu mai vorbesc despre bunici – ei țin niște pravile de rugăciune care, sincer vorbind, l-ar rușina până și pe un călugăr. Mai mult, țin aceste pravile cu statornicie, de zeci de ani de zile – și cu siguranța absolută că nu fac nimic deosebit! De pildă, știu o femeie care citește un anumit număr de catisme pentru fiul ei mai mare; apoi un număr pentru cel mijlociu; apoi un alt număr pentru fiica ei cea mai mică. Apoi spune Rugăciunea lui Iisus de 1.500 de ori, doar ca să-și simtă starea de păcătoșenie măcar un pic. Apoi încă niște rugăciuni de mijlocire pentru alții, și un acatist – cum s-ar putea fără acatist? Vă vorbesc aici de pravila reală a unei credincioase pe care o cunosc. Asemenea nevoitori – bărbați și femei – sunt nenumărați! Și, pe lângă ceea ce fac, mai au și de lucru: merg la cumpărături, spală, calcă rufe, își cresc

copiii și nepoții. Și nici nu se mândresc, nici nu se slăvesc în deșert; nu se gândesc în nici un fel la propria persoană și sunt gata în orice clipă să-și slujească aproapele. Simpla prezență alături a unor astfel de oameni te ajută extraordinar de mult să capeți nădejde și hotărâre.

– **Bine, dar adevăratul creștinism nu înseamnă să stai și să citești rugăciuni...**

– Bineînțeles, nu să stai și să citești rugăciuni – ci mai degrabă să ai o rugăciune ca o comuniune vie cu Dumnezeu! Trebuie să înțelegem, pur și simplu, că pot exista multe feluri de rugăciune. Sfinții Părinți aveau simțirea că viața duhovnicească este dată de calitatea și curăția rugăciunii. Dar, se înțelege de la sine, dacă cineva are impresia că se roagă, dar în același timp este mânios și nu are dragoste pentru aproapele, atunci nu poți decât să-i plângi de milă. Știți... poate oi fi eu norocos, dar de mult n-am mai întâlnit astfel de oameni.

Sursa: www.familiaortodoxa.ro
Interviu realizat de Anna Danilova,
redactor-șef la PravMir.ru; traducere de
Mihaela Mihăilă pentru revista “Familia
ortodoxă”, nr. 55/august 2013

PROGRAMUL LITURGIC

- **Joi:** 18:00 – Vecernie și Litia
- **Vineri:** 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril*
- **Sâmbătă:** 18:00 – Vecernie și Litie
- **Duminică:** 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Pilda samarineanului milostiv, Sfinții Apostoli Olimp, Rodion, Sosipatru, Erast, Terțiu și Cvart, Sfântul Mucenic Orest*

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignită.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 46 / 03 noiembrie 2013 ♦

ARHIMANDRITUL TIHON (ȘEVKUNOV)

„ADU-ȚI AMINTE DE DRAGOSTEA TA DINTÂI!”

– **Părinte Tihon, de ce ni se răcește credința? Cum de ne-am pierdut dragostea [și bucuria] pentru sfințele slujbe, pentru rugăciune [...]?**

– Odată, într-o discuție despre viața monahală, un părinte mi-a spus că cea mai mare problemă a monahismului contemporan este nehotărârea. S-ar putea spune, probabil, același lucru nu numai despre călugări, ci și despre mulți dintre creștinii noștri din ziua de azi. Hotărârea, curajul și noblețea duhovnicească care vine împreună cu ele sunt din ce în ce mai greu de aflat. Însă dacă oamenii ar înțelege cu toată ființa lor, în întreaga viață, că cel mai important lucru – indiferent de câte

piedici sau ispite ar avea – este să mergi către Dumnezeu, sa-I fii credincios Lui, atunci nu s-ar mai clătina din credință atât de mult încât să o piardă. Criza credinței despre care vorbiți se vede mai ales la adolescenții noștri. Copii de 8-9 ani merg la biserică și cântă în strană, uimindu-i și încântându-i pe toți din jurul lor. Însă când ajung pe la 14-16 ani, mulți dintre ei – dacă nu majoritatea – nu mai vin la biserică.

– **De ce se întâmplă asta?**

– Copiilor nu li se face cunoștință cu Dumnezeu. Bine, e drept, au fost familiarizați cu slujbele, cu rânduiala din biserică și cu viețile sfinților povestite pe înțelesul lor. Însă cu Dumnezeu nimeni nu le-a făcut cunoștință. Nu s-au întâlnit niciodată cu El. Din pricina asta, părinții, școlile duminicale și – oricât de trist ar fi! – preoții le construiesc casa credinței

copilăriei pe nisip (Matei 7:26), iar nu pe piatra care este Hristos. Cum e posibil ca niște copii să nu-L observe pe Dumnezeu, în ciuda tuturor eforturilor cât se poate de sincere ale adulților de-a le insufla credința? Cum e posibil să se ajungă la situația în care copiii să nu-și găsească înlăuntrul puterea să-L vadă pe Mântuitorul Hristos în viața lor de copii și în Scriptură? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ridicăm încă o problemă legată de adulți – și care se reflectă în copiii noștri ca într-o oglindă. Astfel de lucruri se întâmplă atunci când și părinții și preoții una învață și alta trăiesc. Asta este cea mai înfricoșătoare lovitură pe care o poate suferi fragilitatea credinței din copilărie – o dramă insuportabilă pentru mintea sensibilă a copiilor.

Îmi vine în minte un caz anume. În 1990, la prima mea călătorie în Germania, am primit, spre marea mea surprindere, o lecție bună de la un preot catolic. Am fost uimit de enoriașii lui: erau tineri foarte curați, între 16 și 20 de ani, care se străduiau sincer să ducă o viață creștină. L-am întrebat pe preot cum reușea să-i apere pe adolescenți de presiunea agresivă a ispitelor și de mulțimea de distracții cu care colegii lor din Occident sunt atât de obișnuiți. S-a uitat la mine cu totul consternat. Apoi a rostit niște vorbe care, în simplitatea și claritatea lor, pur și simplu m-au copleșit – și regret foarte mult că n-am auzit asta de la un preot ortodox: “Păi, ei, pur și simplu, Îl iubesc pe Hristos mai mult decât toate distracțiile astea!”.

– **Și la noi e altă situație?**

– Bineînțeles că nu! Slavă Domnului, avem și noi o mulțime de exemple strălucite. În Seminarul nostru de la Sretenski văd mereu tineri deosebit de curați și de sinceri – deși, sigur, mai sunt și ispite de tot felul. Așa e viața.

– **Aceștia sunt adolescenți. Dar ce ne puteți spune despre adulții care vin la biserică?**

– Nu-i nici o diferență. Și în cazul adulților se întâmplă același lucru. Și noi ne rănim unii pe alții (în cazul acesta, „cei mici” despre care vorbește Mântuitorul nu sunt neapărat copiii, ca vârstă), prin credința noastră căldică, prin încălcările noastre cu bună-știință ale poruncilor Evangheliei, prin viețile noastre lipsite de curăție. Încet-încet, oamenii încep să creadă că un creștin poate să ducă viața cum îi convine. Când se ajunge aici, cei care au venit la credință la vârsta matură își pierd treptat interesul pentru viața duhovnicească; ajung să fie obosiți de toate lucrurile astea. Nu au o comuniune reală cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu au viață în duh. În primii trei-patru ani de credință, Ortodoxia e interesantă; noua viață e captivantă și ești copleșit de un val de impresii noi. Dar apoi toate devin rutină. Probabil asta seamănă cu viața de familie. Pe măsură ce trece timpul, trebuie să facem eforturi și să răbdăm – și să ne răbdăm pe noi, în primul rând. E, într-adevăr, greu. Oamenii care vin la credință, să zicem, la 25 de ani, mai au încă în față 50 de ani de astfel de eforturi. Așa a fost dintotdeauna; nu trebuie să ne mirăm. Uscăciunea aceasta este, de regulă, o etapă de neocolit în viața duhovnicească. Sfântul Teofan

Zăvorâtul, de pildă, a scris multe lucruri interesante pe tema asta. Partea asta de „drum” este o „pustie” prin care omul trebuie să treacă. Din păcate, nu toți frații și surorile noastre reușesc să o depășească. Sunt și unii care se împotmolesc definitiv – și cu multă plăcere – în aceste nisipuri sterpe. Poate fi cumplit de greu să-i tragi afară!

– **Cum ajunge să se instaleze această uscăciune? Cineva face tot ceea ce trebuie să facă: se spovedește, mărturisind toate lucrurile care știe că se numesc „păcate”; face pravila de rugăciune; se apropie de potirul Sfintei Împărtășanii – și cu cât face aceste lucruri, cu atât simte că toate sunt doar formalism, iar toate acțiunile lui de a „citi”, de a „sta” la slujbe și a se „spovedi” devin din ce în ce mai mecanice. Ce-i de făcut în situația asta?**

– În Sfânta Scriptură se spune foarte lămurit cum să-ți readuci sufletul la viață, cum să-ți faci din nou tânăr și viu: „*Căutați-L pe Domnul, și va viaa sufletul vostru*” (Psalm 68:33). Caută-L pe Dumnezeu cu orice preț – cu îndrăznire și tenacitate! Și atunci făgăduința Domnului Iisus Hristos se va împlini: „*Căutați și veți afla*” (Matei 7:7; Luca 11:9). Dar dacă nu-L mai căutăm pe Dumnezeu, dacă s-a pierdut setea după Dumnezeu, dacă s-a pierdut dorința de a-L înhăța pe Dumnezeu, atunci avem motive serioase de îngrijorare. Trebuie să folosim orice mijloc posibil pentru a trezi în sufletul nostru această dorință. Fără de ea, nu putem dobândi nimic bun. Sau, în cel mai bun caz, va trebui să așteptăm – așa cum aștepți ploaia

izbăvitoare pe un pământ uscat – să fim trecuți prin încercări extraordinare, prin boli, dureri adânci și ispite.

– **Dar e posibil pentru un mirean să trăiască la o asemenea măsură?**

– Pentru mireni? Da, sigur că da, e posibil chiar și pentru mireni. După cum spunea părintele Ioan Krestiankin, în vremurile noastre creștinii puternici se mântuiesc în lume, iar cei slabi în mănăstiri. Când ascuți oamenii la spovedanie și stai de vorbă cu credincioșii, îți dai seama ce nevoitori uimitori sunt printre mireni – și la o asemenea măsură, încât noi, cei care ne numim monahi, avem de învățat de la ei. Îmi aduc aminte cum, pe la mijlocul anilor 80, mă plimbam odată prin Mănăstirea Pskov cu părintele Ioan Krestiankin. Dintr-o dată, un tânăr agitat a alergat spre părinte și a început să se vaite în gura mare: “Părinte! Moscova e un oraș îngrozitor! Un nou Babilon! Oamenii sunt fără-de-Dumnezeu și cumpliti!”. La care părintele Ioan i-a astupat gura cu mâna și i-a spus cu asprime: “Ce vorbești? La Moscova se săvârșesc în fiecare zi patruzeci de Dumnezeiești Liturghii, în patruzeci de biserici! Acolo stau niște nevoitori extraordinari, neștiuți de lume, undeva, la etajul 8 sau 12, într-un bloc! Adevărați sfinți, cum nici măcar nu poți să-ți închipui dumneata!”. Am rămas uimit la vremea respectivă, pentru că eram obișnuit să cred că toți nevoitorii trăiau numai în mănăstiri de prin pustie, din Solovki sau Egipt. Și astăzi eu însumi văd, cu adevărat, nevoitori uimitori: simpli mireni, de la care am de învățat și care mă ajută la